

Bemærkninger til forslaget

Forslaget tilsigter

1. at nedbryde nogle af de stive uddannelsesbåse, der hæmmer bevægeligheden både i uddannelsessystemet og på arbejdsmarkedet,
2. at undgå omveje i uddannelsesforløbet for elever, der skifter studium,
3. at muliggøre nye uddannelseskombinationer og
4. at muliggøre en supplerings af bestående uddannelser med erhvervsrelevante elementer, der kan gøre dem bredere anvendelige.

Forslaget skal ses som et alternativ, evt. et supplement til de udbredte forestillinger om uddannelsescentre og basisuddannelser, hvormed man netop har villet nedbryde uddannelsesbåse, muliggøre nye tværfaglige kombinationer osv.

Center-planerne rummer en uantagelig centralisering i store uoverskuelige enheder med bureaukrati og møde-tidsspilde, hvortil kommer, at ideen med de bredt anvendelige basisuddannelser i stor udstrækning bygger på den illusion, at man kan uddanne sig på flere områder samtidig. I praksis har adskillige basisuddannelser da også vist sig at rumme en hidtil ukendt grad af specialisering gennem projektarbejde, således at det mere er navnet end indholdet, der gør dem bredt anvendelige. Troen på stordriftens fordele er lige så illusionsfyldt i uddannelsessektoren som på de fleste andre områder.

Hvad det gælder om, er i stedet at få de mere almene discipliner lagt først i uddannelsesforløbene og tillade den friest mulige overgang mellem beslægtede uddannelser. Derved muliggøres nye kombinationer, og arbejdsløse færdiguddannede får bedre muligheder for at supplere deres uddannelse med erhvervsrelevante elementer uden urime-

lig spildtid.

Kriterierne for, hvornår elementer fra én uddannelse skal give en elev adgang til at springe ind i et andet uddannelsesforløb, må ikke være, at eleven skal kunne *det samme* som de traditionelt uddannede, men snarere, at eleven skal kunne noget, der *kan være lige så vigtigt*, og som giver eleven tilstrækkelige muligheder for at kunne følge med i undervisningen. Det sidste kan evt. opnås gennem tillægskurser og selvstudium.

Som eksempel på, hvorledes merit-overførsel konkret kan gennemføres, kan nævnes det oplæg, der er udarbejdet af »arbejdsgruppen vedr. strukturproblemer omkring samordning af læreruddannelserne i Nordjylland«, som bl. a. har været omtalt i Magisterbladet den 5. oktober 1977. Ifølge oplægget skulle studenter med basisuddannelse fra AUC kunne gå ind på seminariernes 3. semester, og AUC-studenter med bestået hoved- eller bifagseksamen skulle derudover kunne fritages for et liniefag. Til gengæld skulle en lærer-studerende, der har fuldendt læreruddannelsen på nær det ene liniefag, have ret til at blive gymnasielærer eller andet efter bestået hovedfagseksamen på AUC i det andet liniefag. De tre år på seminariet sparer derved den pågældende for basisåret samt et semester af sit studiefag på AUC.

Hvad enten dette konkrete oplæg er rimeligt og afbalanceret eller ej, så er der efter forslagsstillerens mening ingen tvivl om, at modellen er anvendelig på mange andre uddannelsesområder.

Et samfund i forandring, der tilmed som Danmark står foran store strukturændringer, må ikke lade murene mellem ansættelsesområderne stifne. Gennem et mere fleksibelt uddannelsessystem må vi tværtimod bane vejen for øget bevægelighed på arbejdsmarkedet.